

лабораторією музичного відділення Миколаївського державного педагогічного інституту ім. В. Белінського (зараз – Миколаївський національний університет імені В. О. Сухомлинського), ще досі пам'ятають свого незмінного керівника – Пільгуя Дмитра Олександровича.

Упродовж декількох днів роботи фестивалю увага була направлена не лише на конкурсні змагання, а й на сприяння встановленню творчих зв'язків між дитячими і юнацькими мистецькими колективами України, популяризацію класичної та сучасної української музики: її народного та академічного напрямку серед дітей та юнацтва.

У цьому році у фестивалі взяли участь понад 800 учасників: колективи з Миколаївщини, Херсонщини, Одещини, Київщини, Харківщини, Полтавщини, м. Дніпра, м. Кропивницького, м. Сум тощо. Конкурсанти – учні загальноосвітніх, музичних шкіл та позашкільних культурно-освітніх закладів: будинків та палаців дитячої творчості, музичних студій тощо. Кожен навчальний заклад здійснював відбір виконавців із числа своїх вихованців та рекомендував їх до участі у фестивалі.

Гран-прі у конкурсі інструментального виконавства «Златоград» отримав оркестр народних інструментів дитячої музичної школи № 5 м. Миколаєва (керівник Чуркіна Ю. В.), у конкурсі художнього слова «Поетична зірка» – зразковий художній колектив «Дивосвіт» Таврійського ліцею мистецтв м. Херсона (керівник Беляєва С. В.), у конкурсі вокально-хорового виконавства «Золоті голоси» – старший хор «Гармонія» дитячої музичної школи № 8 м. Миколаєва (керівник Пилипчук Л. А.).

Успішне виховання підрастаючого покоління базується на прищепленні любові до героїчного минулого свого народу. Саме завдяки цій любові постає прагнення гідно прожити своє майбутнє життя. Неоціненним спадком для нас сьогодні є Настільна книга сучасності – «Кобзар» Тараса Шевченка, гортаючи яку не тільки глибше пізнаєш свій народ та його історію, а й розумієш, наскільки література є віддзеркаленням духовності нації.

Односельці Кобзаря мають підґрунтя неоціненної пам'яті для гідного виховання своїх нащадків. До сьогодні популярність і авторитет Тараса Шевченка в Україні залишаються безумовними. І це при тому, що живемо вже в зовсім іншій епосі – інду-

Ткаченко Маргарита Анатоліївна,

молодший науковий співробітник відділу фондової роботи Національного заповідника «Батьківщина Тараса Шевченка», с. Шевченкове, Черкаська область, Україна, kerelivka@ukr.net

НАЦІОНАЛЬНИЙ ЗАПОВІДНИК «БАТЬКІВЩИНА ТАРАСА ШЕВЧЕНКА»

стріальній (та ба – постіндустріальній), коли в суспільстві сотні років (!) й нині включно панує денационалізація, зросійщення, знедуховлення. А півстоліття-століття тому Шевченко мав у народі таку побожну шану, як жоден інший митець у світі (і це не патетична гіпербола, а об'єктивний факт). Саме завдяки народній любові «Кобзар» і чинив свою святу націєтворчу справу – достукався до сердець затурканого, замученого загарбниками люду, «розпанахував погане, гниле серце, трудне, виціджував сукровату й наливав живої козацької тої крові, чистої, святої», хохлів робив українцями [цит за: 2, с. 5] – цими символічними словами Василь Пахаренко, професор Черкаського національного університету імені Богдана Хмельницького, виразив той неосяжний внесок Тараса Шевченка в історію української нації. Ким би ми були, не маючи «Кобзаря», в якому оспівано багатовікову боротьбу українського народу? Чи мали б українці ту волю і сміливість, яку мають зараз? Який вектор у розвитку нації обрав би народ, не маючи тієї настільної Книги істини, написаної чи не самим Месією? На ці питання ось уже 80 років на батьківській садибі Кобзаря намагаються дати відповідь екскурсоводи, науковці Національного заповідника «Батьківщина Тараса Шевченка».

Серед головних завдань колективу заповідника – не тільки збереження пам'яток культурної спадщини батьківщини Кобзаря, проведення науково-дослідної, науково-методичної роботи, а й інформаційна і культурно-просвітницька діяльність з метою відродження та популяризації культурної спадщини, пов'язаної з іменем Т. Г. Шевченка, формування патріотизму та історичної пам'яті, духовного збагачення підрастаючого покоління. Саме тому просвітницька діяльність працівників заповідника націлена на активну співпрацю з навчальними закладами з метою донести знання про багате на героїчні події минуле народу в цікавих формах, актуальних для молоді: науковці читають лекції в школі з використанням мультимедійних засобів; під час лекцій та круглих

ствів влаштовують пересувні виставки з можливістю огляду елементів одягу, предметів побуту. Аби налагодити емоційний контакт з відвідувачами і запропонувати різноманітну практичну діяльність, проводять творчі майстер-класи (плетіння вінка, виготовлення іграшки, різдвяної прикраси, а також випікання різних смаколиків, ліплення з глини, плетіння з бісеру) для учасників різного віку – від дошкільнят до студентів. Такі майстер-класи сприяють відродженню народних традицій – пам'ятаймо слова Максима Рильського: «Хто не знає свого минулого, той не вартий майбутнього, хто не відає про славу своїх предків, той сам не вартий пошани».

«Національний заповідник «Батьківщина Тараса Шевченка» гостинно відчиняє двері для відвідувачів – тут, на батьківській садибі, кожен має можливість перенестися в дитинство Тараса, зрозуміти витоки його таланту, «зацівіт Шевченкової долі» [2]. Екскурсоводи заповідника, які є хранителями безцінних експонатів і знавцями цікавої інформації, захопливих історичних фактів і подій, перетворюють відвідини музею у справжнє дійство з далекої минувшини й водночас спонукають вшанувати видатну постать Тараса Шевченка, зачаруватися й надалі вивчати, досліджувати його літературно-художню спадщину як неоціненний внесок у історію і культуру нашого народу, що актуальна й досі.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ

1. Бас В. В. Шевченків край : фотопутівник. Київ : Мистецтво, 1989. 264 с.
2. Муляк Л. Д. Паросток батьківського саду: Зацівіт Шевченкової долі. Черкаси : Брама-Україна, 2006. 160 с.
3. Шевченко Т. Г. Повне зібрання творів у шести томах. Том 1. Київ : Видавництво Академії наук УРСР, 1964. 483 с.